

Не плачи, Цвѣто, за мене,
На война ази отивамъ,
Съ тия сърби проклети,
Проклети, Цвѣто, триклети
И щомъ ги, Цвѣто, надвиемъ,
При тебе ще се завърна.

Дадохъ на войника да се почерпи и се прибрахъ въ заеманата отъ Червения кръстъ стая на гарата. Влакъ ще има за София чакъ къмъ полунощъ. Ще има да се чакатъ най-малко четири часа, па може и повече. Влаковетѣ все пжтуватъ нередовно, и съ голѣми закъснения. Сега къмъ югъ пжтуваха товарни влакове, възѣха на войскитѣ въ Тракия муниции и храни.

За сънъ и не можеше да се мисли. Нито имаше кжде, нито пъкъ имахъ желание да спа. Трѣбваше да се бодърствува до като дойде влакъ за София.

Часоветѣ минаватъ, а никакъвъ пжтнишки, или пъкъ военни влакове, по-скоро да мога да пжтувамъ за София. Сѣда на стола и дрѣма. Вънъ на перона все продължава да е гмежъ. Войницитѣ, чакащи композирането на санитаренъ влакъ, за да бждатъ препратени къмъ Стара-Загора и Сливенъ се нервиратъ, а нѣкои и псуватъ. Вижда се че нѣма бърза разпоредителностъ. Невѣмъ всички сж ударени въ главата, суетатъ се и никаква работа не вършатъ, ако ли пъкъ я вършатъ, тогава е: или не навреме, или не добре свършена. Волята и умътъ, гачели не сжществуватъ. Кои сж причинитѣ на тая мудностъ и на липсата на съревнувание? Умората ли, гладътъ ли, или пъкъ нѣщо друго, което се просмуква отъ душитѣ и тѣ подгизватъ, оказватъ се негодни да издържатъ една обществена дисциплина.

Интересното е, че всички сж всезнаючи, всички сж герои, но далечъ да бждатъ изпълнители на дълга. Дали това блъскане въ гърдитѣ отъ тиловацитѣ нѣма да разруши позициитѣ на фронта? Натиска и контролата даватъ обратни резултати. Може би, тия които сж повикани да бждатъ ржководители и разпредѣлители, не само на службата, а и на стомаситѣ, нѣматъ достатъчно разпоредителностъ и похватъ. Тѣ не сж подготвени за една